

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XVI)

En aquest moment del nostre itinerari de descoberta de l'amor resuscitat convé tractar de la meravellosa relació que hi ha entre aquest amor i *la felicitat*.

No és fàcil fer-ho, perquè, tant bon punt ho intentem, hi trobem no pocs esculls. Assenyalem-ne alguns.

El primer és arribar a entendre'ns sobre el que volem dir amb aquesta expressió (cada vegada és més difícil comunicar-nos, sense explicar el que volem dir amb determinades paraules). Hem vingut explicant el que entenem per «amor» i «amor resuscitat»: hi hem emprat no poques pàgines, i encara ens caldrien moltes més. Però ara tenim una altra paraula que necessitaria també força explicacions. Què vol dir «felicitat»?

Parlant un dia amb un grup de joves, que estaven per rebre el sagrament de la confirmació, es va plantejar la qüestió del gran nombre de companys que no creuen o que tot i creure no volen cap compromís amb el grup o la parròquia... Per què? Un dels joves va respondre: «La majoria pensa que això de l'Església és molt avorrit: no s'imaginem que aquí ens ho podem passar bé... Nosaltres estem aquí perquè ens agrada...». Naturalment, no podem treure moltes conclusions d'una manera de parlar pròpia dels joves, però no deixa de ser simptomàtic el llenguatge. Sentint-lo, hom pensa que la mesura de la vàlua d'una opció determinada, d'un lloc, d'un grup, d'una institució... és que faciliti el «passar-s'ho bé». Així, un adolescent té al davant un panorama d'ofertes de «passar-ho bé» i no ha de fer altra cosa que triar la que li resulti més atractiva. Una situació tan assumida, fins i tot dins l'Església, que molta gent acusa els agents de pastoral de no fer als joves una oferta tan atractiva o més que les que els vénen d'altres instàncies...

Aquest plantejament amaga un vertader parany. La nostra «oferta» és «passar-ho bé»? Naturalment, sabem que els joves no són conscients del que volen dir amb aquesta expressió. Ni tant sols poden sospitar que hi ha graus i maneres d'alegria. Menys encara podrien descriure la felicitat a la qual aspiren. Tanmateix nosaltres sí ho sabem, si més no, tenim l'obligació de saber-ho. Més encara, estem compromesos en la tasca de saber-ho comunicar. Ara bé, com comunicar la felicitat d'estimar si no hem fet camí en l'amor resuscitat?

- La felicitat és una descoberta al final del camí de l'amor.
- Mentre caminem entre llàgrimes, de tant en tant gaudim de petits tasts de veritable alegria.
- Són fites, vertaders fruits madurs d'actes i gestos d'amor, que, com a signes brillants, ens acrediten l'encert en la ruta.

Jesús ho va explicar amb una imatge genial. El nostre sofriment present és semblant als dolors de la dona que està per infantar: «així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món ha nascut un nou ésser... (Aleshores) la vostra alegria ningú no us la prendrà» (Jn 16,21-23). I Ell ens permetrà afegir: «El part, no és talment la culminació d'un procés d'amor?»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Actualitat de la doctrina social cristiana

► El passat dia 7 de juliol es va fer pública la tercera encíclica de Benet XVI i la primera que dedica a la doctrina social de l'Església. En la foto, el Sant Pare en el moment de posar la firma a aquest document, que ha estat prou ben rebut per l'opinió pública mundial. Es titula *Caritas in veritate* (La caritat en la veritat). És una actualització de la doctrina social de l'Església, ben necessària en aquest temps de crisi econòmica i financera mundial. El Papa demana una profunda reforma del capitalisme i d'institucions mundials com l'ONU, de la qual diu que hauria de ser reformada per «crear una vertadera autoritat política mundial» que «governi la globalització». «La societat cada vegada més globalitzada ens fa més pròxims, però no ens fa més germans», diu el papa teòleg, que ofereix un document de gran alçada ètica.

GLOSSA

Els educadors fan miracles

Els temes relacionats amb l'educació sovint ocupen espais en els mitjans de comunicació i ho fan per referir-se als informes que posen de manifest baixos nivells de coneixement, dificultats d'ordre i fins i tot de violència a les aules, problemes d'integració, consum d'alcohol i d'estupefaents...; però als centres educatius del país, sortosament, hi ha, també, alumnes que tenen interès en rebre formació i molts mestres i professors que treballen amb ganes i amb encert. Fa unes setmanes un professor d'una escola, una alumna de la qual ha obtingut, enguany, la millor nota de Catalunya en les proves d'accés a la universitat, adreçà una carta als mitjans de comunicació comentant com reberen la notícia les persones que viuen el dia a dia del centre: «... Dijous, al col·legi, tots estàvem orgullosos. L'Alexandra és alumna del nostre centre i tots reclamàvem la nostra part alíquota del seu èxit. Ella s'ho mereix, i nosaltres, també. Estem orgullosos d'una alumna que hauria tret aquestes notes excel·lents encara que hagués estat en un altra escola. L'Alexandra és extraordinària». Amb la lògica alegria d'haver participat com a professor en la formació d'aquesta noia, manifestava, també, les qualitats, tant intel·lectuals com personals, de l'alumna.

Al costat d'aquesta constatació d'excel·lència, el professor no se'n pot estar d'alegrar-se pels èxits dels qui avancen malgrat les diverses dificultats: «També traïem pit perquè hem aconseguit que el Christian, l'Ethel, la Carol i altres hagin aconseguit el graduat de l'ESO, perquè encara mantenim el Ricard i perquè el Yang entén cada vegada millor les nostres llengües». Diu molt a favor de l'escola, del seu nivell d'adaptació a la diversitat, de la seva capacitat d'esperonar a cadascú i del treball atent i constant dels seus educadors. No se'n pot estar d'acabar la carta aplegant l'èxit de l'alumna excel·lent i l'èxit dels alumnes amb més dificultats, constatant que l'escola i els educadors que l'animen configuren un bon marc perquè cadascú posi en joc els seus talents i en tregui el més gran profit. «Amb la màxima humilitat, dic que el nostre col·legi és excel·lent, i no només per les notes de l'Alexandra... sinó també per aquests petits miracles aconseguits amb altres alumnes». Sortosament hi ha moltes escoles i instituts i molts i molts educadors que, amb el seu bon fer, possibiliten els grans èxits i els *petits miracles*. «El deixeble no és més que el mestre; però tot deixeble, un cop instruït, serà com el seu mestre» (Lc 6,40).

Enric Puig Jofra, SJ

La versió més antiga del Parenostre

► Benet XVI ha rebut de la família catòlica nord-americana de Frank J. Hanna el papir Bodmer XIV-XV, de començament del segle III, que conté la versió manuscrita més antiga del Parenostre. Aquest valuós papir per a la història dels Evangelis es conservava fins ara a Suïssa i ara ja és patrimoni de la Santa Seu i podrà ser admirat a la Biblioteca Vaticana.

DIUMENGE XXI DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quin déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu».

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R.

Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R. La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà als qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Escriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'lo?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix per a res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».

▶ Lectura del libro de Josué (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquén. Convocó a los ancianos de Israel, a los cabezas de familia, jueces y alguaciles, y se presentaron ante el Señor.

Josué habló al pueblo: «Si no os parece bien servir al Señor, escoged hoy a quién queréis servir: a los dioses que sirvieron vuestros antepasados al este del Éufrates o a los dioses de los amorreos en cuyo país habitáis; yo y mi casa serviremos al Señor.» El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de la esclavitud de Egipto; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entre todos los pueblos por donde cruzamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡es nuestro Dios!»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

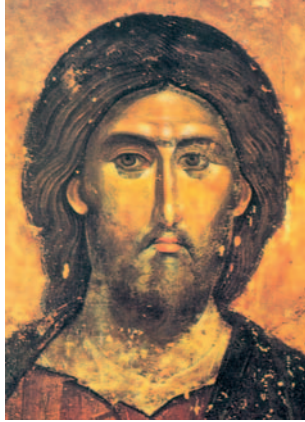
Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / y los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Faç de Crist. Icona procedent de Sèrbia (segle XIII). Detall

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos: Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometan a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia. Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo.

Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo. «Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne». Es éste un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?» Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os hace vacilar?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada.

Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen. «Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede.» Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.»

COMENTARI

La dimissió de molts

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51
 ■ **dimarts**: 1Te 2,1-8 / Sl 138 / Mt 23,23-26 □ **dimecres**: 1Te 2,9-12 / Sl 138 / Mt 23,27-32 □ **dijous**: 1Te 3,7-13 / Sl 89 / Mt 24,42-51 □ **divendres**: 1Te 4,1-8 / Sl 96 / Mt 25,1-13 ■ **dissabte**: 1Te 4,9-11 / Sl 97 / Mc 6,17-29 ■ **diu-menge** vinent, XXII durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Dt 4,1-2.6-8 / Sl 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23.

L'evangeli d'avui commou profundament perquè descriu un dels moments difícils de la vida de Jesús, puix que, segons el text, l'abandonà pràcticament tothom i només restaren fidels els apòstols. Més endavant, els apòstols, a l'hora de la veritat, també l'abandonaren.

Actualment, s'està produint un abandonament de la pràctica religiosa al món occidental, malgrat la religiositat popular que emergeix en determinats moments socials. És un fenomen patent que ens interpel·la, als cristians, i que fa pensar

a tothom. També és cert que, mentre hi ha una gent que deixa el cristianisme, hi ha molta gent que busca el sentit de la vida com pot. Moltes persones ho fan pels camins de l'evangeli.

Hi ha maneres diverses de dimitir del cristianisme. N'hi ha uns que ho fan per convicció. Un altre sector utilitza l'Església esporàdicament i, al mateix temps, la crítica d'una manera sistemàtica. Hi ha un altre grup que, en teoria se sent membre actiu de l'Església, però li troba tants defectes i, a més a més, els ventila públicament, que crea un ambient

social favorable a deixar el cristianisme, puix que sembla que no té res de bo.

Tothom té la seva lògica, però val la pena fer una mica d'autocrítica per tal de capgirar la tendència. En primer lloc, hem de preguntar-nos si el nostre testimoniatge cristià té credibilitat. En segon lloc, hem d'estar preparats per donar les raons de la nostra esperança. Finalment, ens convé ser més crítics amb nosaltres mateixos i practicar l'austeritat en la crítica envers els altres.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Dues formes de viure el cristianisme

Després d'haver fet un diagnòstic esquemàtic de la situació actual, amb temor i tremolor voldria exposar com em sembla que seria possible de sortir d'aquesta situació o, almenys, instaurar unes condicions prèvies que, més endavant, fessin possible una represa de la predicació evangèlica. Evidentment, no els oferiré pas —no n'hi ha— unes receptes o unes fórmules que mecànicament puguin solucionar la situació.

Ha estat posat en relleu que fins al segle IV el cristianisme va ser una religió dels marges de la societat, una religió, de fet, de caràcter profètic, que no tenia la missió d'integrar la societat, de reforçar el vincle social, sinó de predicar la imminència i la sorpresa de l'arribada del Regne de Déu.

Crec que el cristianisme del segle XXI es convertirà cada vegada més en una religió profètica dels marges de la societat, en una *religió de diàspora* (Karl Rahner). Però també romandrà en la seva forma fortament ins-

titucionalitzada que continuarà posant en pràctica moltes i molt valuoses obres de caràcter assistencial i social. També continuarà mantenint la praxi sacramental dels qui, periòdicament o esporàdicament, desitgin rebre els sagraments.

Això no significa pas que ens trobem acarats amb una desaparició immediata del *cristianisme convencional*, sinó que, em sembla, totes dues formes coexistiran i, d'alguna manera, no sense tensions i malentesos, s'influïran mútuament.

A parer meu, el cristianisme del futur es farà present a través de dues formes diferents de comprendre'l i de viure'l. En qualsevol cas, però, totes dues hauran d'establir una referència a Crist com a condició del seu propi *ser-cristians* i això les vincularà estretament en l'única *comunió dels sants*.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe,*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

CARLOS GARCÍA DE ANDOÍN

Amb vocació laïcal

«**C**reure en Déu és viure'm habitat per una Presència que sosté misteriosament l'existència, cada partícula de vida. Habita, fins i tot, el que sembla buit, tragèdia i injustícia. Em produeix confiança i serenitat. És també viure'm conduït, cridat a una missió, fins i tot contra mi mateix». Així defineix la seva fe Carlos García de Andoín, teòleg i psicòleg, professor de fe i política a l'Institut de Teologia i Pastoral de Bilbao, membre del consell de direcció de la revista *Iglesia Viva* i assessor de la vicepresidenta 1a del Govern de l'Estat. García de Andoín, que ha estat director del Servei Diocesà de Formació del Laïcat de Bilbao i membre del Consell General de l'Apostolat Seglar de la CEE, assegura identificar-se plenament amb Pau de Tars.

Què representa Jesús per a vostè?
Història humana real. Amor extrem. Victima. Seguiment. Control de qualitat de l'experiència de Déu. Antítesi de vaporosos discursos religiosos, supersticions gnòstiques i idolatries. Història divina, així d'humà només ho podia ser Déu mateix. Garantia de vida plena: va guanyar el partit definitiu contra tota esperança. Jesús és Senyor, Senyor meu, Senyor de l'univers.

Vivim en un país cristià?

Podríem dir que encara és un país sociològicament cristià, però que ha deixat de ser un país eclesialment catòlic. La religió es troba en una profunda transformació. No és clara l'evolució cap a la increença, i sí a la desinstitucionalització, al pluralisme i a la recerca d'una religió més existencial. Ens toca refer una nova inculturació de la fe cristiana, també més fricció amb els valors pagans.

Els laics estan ben formats? Quines són les claus per a una bona formació?

Pitjor que a França, el Regne Unit o Itàlia. Cal més espiritualitat, més teologia, més vida eclesial i més acció social, cultural i política. Amb tot, el primer és la personalització de la fe. El segon: prendre'ns seriosament tots la vocació laïcal.

Òscar Bardaji i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Todos los padres somos padres adoptivos

El sacerdote y agudo periodista José Luis Martín Descalzo en su libro *Razones para la esperanza* decía que «en nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres». Otro

autor, Michael Levine, comentaba con sorna que «tener hijos no le convierte a uno en padre, del mismo modo que tener un piano no le vuelve a uno pianista».

En rigor, sólo hay padres adoptivos. Todo padre y madre, para sentirse verdaderamente como tal, debe adoptar a sus hijos. También Schiller lo anunciaba en uno de sus dramas románticos: «No es la carne y la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos». Y no hace mucho, el autor de un libro de pedagogía dedicaba irónicamente su obra: «A quienes se creen que son padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Martín Descalzo nos brinda una turbadora pregunta que nos podemos formular cada uno de nosotros: «¿Yo amo a mis padres porque soy hijo suyo o más bien soy hijo suyo porque los amo?», y aún añade otra: también peliaguda: «¿Y mis padres me amaron porque yo era hijo suyo o se hicieron mis padres porque me amaron?». Obviamente, el autor se inclina por afirmar las segundas partes de las preguntas: es decir, el amor es la fuente de todo, no una consecuencia de la fisiología.

Así, pues, somos padres e hijos en la medida en que amamos. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado. En este sentido es bien cierto que todos los padres somos, en rigor, padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado. Podemos aplicar a esto lo que dice una sentencia popular referida a los niños adoptados: «Es mucho más difícil ser padres adoptivos que niños adoptados».

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia,*
Ed. Ceac, Barcelona 2008)

La ambición del rey Midas

Virgilio (70 aC - 19 aC), en la *Eneida*, cuenta que el rey de Frigia, Midas, pidió el don de convertir «todo cuanto tocara... en oro». Saltaba de gozo al ver que al tocar las piedras se convertían en el precioso metal. Muy pronto vio que su «don» resultaba una «maldición». Lo que tocaba (pan, agua, comida...) todo se convertía en oro... Un día, al encontrarse con su hija, al abrazarla y besarla... la chica se convirtió en una estatua de oro... El rey Midas... rompió a llorar...

Virgilio afirmaba: «¡A qué no obligarás, maldita ambición de oro! ¡A cuantos pechos mortales has oprimido y asfixiado!»

Solemos llamar a las riquezas «mis bienes». No obstante, serán «bienes» si enriquecen nuestra «alma» y ayudan a los «necesitados».

Horacio (65 aC- 8 aC) afirmaba del ambicioso: «¡Se mata trabajando y ambicionando. Resultado: el afán lo enferma y envejece!».

Los maestros espirituales afirman: «Esperas demasiado de la tierra. Por eso debes reconocer —tan frecuentemente— tus decepciones. Modera tus ambiciones y al mismo tiempo verás desaparecer más de la mitad de tus ansiedades, congojas y penas».

J. M. Alimbau

SANTORAL

23. ✚ Diumenge XXI durant l'any. Mare de Déu de la Font de la Salut; santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. Dilluns. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. Dimarts. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. Dimecres. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843-Llíria 1897),

vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. Dijous. Santa Mònica (Tagaste 331-Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. Divendres. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. Dissabte. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

AGENDA

CRÒNICA

El Trobada dels consells pastorals de l'Arxiprestat del Prat de Llobregat. El passat 4 de juliol va tenir lloc aquesta trobada al col·legi dels germans gabrielistes de Viladecans. Van assistir-hi més de 50 persones, que es van reunir per treballar línies i propostes d'actuació, segons els diversos àmbits: litúrgia, economia, catequesi d'infants, catequesi d'adults, pastoral de la salut, pastoral de joventut i Càritas. Es va fer una posada en comú i com a cloenda va haver-hi una eucaristia presidida pel bisbe Agustí i un dinar de germanor.

Ministeri del lectorat. El passat 12 de juliol fidels i amics del Sr. Joan Salas es van aplegar a la parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, del Prat de Llobregat, a la celebració en la qual el bisbe Agustí li va conferir el ministeri del lectorat, dins el camí que s'orienta al diaconat permanent.

AGENDA

El bisbe Agustí amb els monitors de la Fundació Pere Tarrés. Del 23 al 31

d'agost tenen lloc a la Casa de Colònies de La Ruca (Moià) els cursos intensius per a monitors i monitores de lleure, del Moviment de Centres d'Esplais Cristians, de la Fundació Pere Tarrés. El bisbe Agustí, que en altres estius ha visitat els infants que participen a les colònies del MCEC, enguany ha estat convidat a assistir a aquesta iniciativa formativa, adreçada a monitors i directors federats, i el dia 30 compartirà amb ells una estona, per encoratjar-los i valorar la tasca que porten endavant regularment i per respondre a les seves preguntes, en un diàleg obert entre tots. Al bisbat de Sant Feliu existeixen 28 esplais federats al Moviment de Centres d'Esplais Cristians, distribuïts en el Baix Llobregat (zones 8 i 9) i l'Alt Penedès (zona 16).

CULTURA

Projecte de restauració al monestir de Sant Sebastià dels Gorgs. El projecte és fruit d'un conveni signat l'any 2003 entre la parròquia i l'Ajuntament d'Avinyonet del Penedès, pel qual es feia una cessió d'ús al municipi i el consistori gestionava la restauració del conjunt. Ara s'engegarà aquest projecte, promogut pel Servei de Patrimoni Local de la Diputació de Barcelona, amb el qual es cobrirà el claustre del monestir per tal d'evitar el deteriorament del treball escultòric i es resoldrà l'accés al campanar, fins ara inexistent, permetent així la visita i la contemplació des d'aquest patrimoni monumental de la població.

ESGLÉSIA DIOCESANA

TESTIMONIS CRISTIANS

Pare Timothy Radcliffe:

«Per què cal continuar en l'Església?»

Continuo a l'Església perquè vull ser deixeble de Crist. Creure en Jesús no és adoptar una espiritualitat privada o un codi moral. És acceptar de formar part de la seva comunitat. Aquells als qui ell ha cridat han de caminar junts. Segons un antic adagi llatí, *Unus christianus, nullus christianus*: un cristià aïllat no és un cristià. Jo no podria mai deixar l'Església catòlica, perquè crec que Jesús ens crida a viure junts. Nosaltres creiem en l'Encarnació, la Paraula de Déu que es va fer carn. L'Església catòlica és el signe visible, encarnat, de la unitat a la qual Jesús ens crida. Jo tinc una immensa admiració per molts cristians que pertanyen a altres Esglésies; el seu exemple m'inspira, la seva teologia m'instrueix. Però, per a mi, deixar l'Església catòlica seria renegar de la crida radical de Jesús a reunir els sants i els pecadors, els vius i els morts.

En el cor de la nostra vida cristiana hi ha la immensa vulnerabilitat del darrer sopar. Jesús es posa en les mans dels seus deixebles: Preneu i mengeu-ne tots: això és el meu cos entregat per vosaltres». Un d'ells el va traïr, un altre el negà, la majoria van fugir. Pertànyer a l'Església equival a acceptar una petita part d'aquesta vulnerabilitat. Acceptem d'estar implicats tant en els fracassos de l'Església com en el seu heroisme, tant en la seva follia com en la seva saviesa, tant en els seus pecats com en la seva santedat. I l'Església m'accepta també a mi, amb els meus pecats i la meva estupidesa.

És ben cert que estem vivint un moment de crisi de l'Església. Però les crisis poden ser fructuoses. Però la crisi que patim és realment modesta comparada amb les crisis dels nostres avantpassats. Quins podrien ser els fruits d'aquesta crisi? D'entrada, suscitar un debat més obert a l'interior de l'Església. Només amb un debat racional i caritatiu podem donar testimoni de la nostra fe. El Sant Pare mateix ha assajat d'introduir més debat a l'Església, per exemple al Sínode dels bisbes. Però resulta que ens posem nerviosos davant la idea d'intercanviar amb aquells que tenen idees diferents. És una manca de confiança en la intel·ligència que hem rebut de Déu. No tinguem por del debat.

Crec també que és el moment d'integrar més el Col·legi dels bisbes en el procés de la presa de decisions. La carta, humil i emocionant, de Benet XVI als bisbes sobre la qüestió integrista mostra el seu interès envers les preocupacions dels bisbes i el seu desig de mantenir un diàleg amb ells. Per tant, no tinguem por; tinguem esperança.

(El pare Timothy Radcliffe va ser superior general dels dominics. Testimoni resumit de La Croix, del 31/03/2009, pàg. 28)

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XVI)

En este momento de nuestro itinerario de descubrimiento del amor resucitado conviene tratar de la maravillosa relación que hay entre este amor y la *felicidad*.

No es fácil hacerlo, porque, nada más intentarlo, encontramos no pocos obstáculos. Señalamos algunos.

El primero es llegar a entendernos sobre lo que queremos decir con esta expresión (cada vez es más difícil comunicarnos, sin explicar lo que queremos decir con determinadas palabras). Hemos venido explicando lo que entendemos por «amor» y «amor resucitado»: hemos utilizado no pocas páginas, y aún nos harían falta muchas más. Pero ahora tenemos otra palabra que necesitaría también bastantes explicaciones. ¿Qué quiere decir «felicidad»?

Hablando un día con un grupo de jóvenes, que iban a recibir el sacramento de la confirmación, se planteó la cuestión del gran número de compañeros que no creen o que, aun creyendo, no quieren ningún compromiso con el grupo o la parroquia... ¿Por qué? Uno de los jóvenes respondió: «La mayoría piensa que eso de la Iglesia es muy aburrido: no se imaginan que aquí nos lo podemos pasar bien... Nosotros estamos aquí porque nos

gusta...». Naturalmente, no podemos sacar muchas conclusiones de una manera de hablar propia de los jóvenes, pero no deja de ser sintomático el lenguaje. Oyéndolo, uno piensa que la medida del valor de una opción determinada, de un lugar, de un grupo, de una institución... es que facilite el «pasarle bien». Así, un adolescente tiene delante un panorama de ofertas de «pasarle bien» y no debe hacer otra cosa que elegir la que le resulte más atractiva. Una situación tan asumida, incluso dentro de la Iglesia, que mucha gente acusa a los agentes de pastoral de no hacer a los jóvenes una oferta tan atractiva o más que las que les vienen de otras instancias...

Este planteamiento esconde una verdadera trampa. Nuestra «oferta», ¿es «pasarle bien»? Naturalmente, sabemos que los jóvenes no son conscientes de lo que quieren decir con esta expresión. Ni siquiera pueden sospechar que hay grados y maneras de alegría. Menos aún podrían describir la felicidad a la que aspiran. Sin embargo nosotros sí lo sabemos, al menos tenemos la obligación de saberlo. Más aún, estamos comprometidos en la tarea de saberlo comunicar. Ahora bien, ¿cómo co-

municar la felicidad de amar si no hemos hecho camino en el amor resucitado?

—La felicidad es un descubrimiento al final del camino del amor.

—Mientras caminamos entre lágrimas, de vez en cuando disfrutamos de pequeños anticipos de verdadera alegría.

—Son hitos, verdaderos frutos maduros de actos y gestos de amor, que, como signos brillantes, nos acreditan el acierto en la ruta.

Jesús lo explicó con una imagen genial. Nuestro sufrimiento presente es semejante a los dolores de la mujer que va a dar a luz: «en cuanto la criatura ha nacido, ya no se acuerda más del sufrimiento, jubilosa como está porque en el mundo ha nacido un nuevo ser... (Entonces) vuestra alegría nadie no os la quitará» (Jn 16,21-23). Y Él nos permitirá añadir: «El parto, ¿no es talmente la culminación de un proceso de amor?»

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat